

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY

NO. 08364

LABIRINT

A. Glanz-Leyeless

THE MAX PALEVSKY
YIDDISH LITERATURE COLLECTION

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

Copyright 1918
by
A. GLANZ

א. לעינינו

卐 卐 卐 卐 卐 卐 卐 卐 卐 卐 卐 卐 卐 卐

۱۱۲

עס קרייזט די זון מיט איהרע פלאמען,
און אלפא קרייזט אין הימעלס צעלט.
די וועלט און איך, איך און די וועלט:
מיר רייזען צופעליג צוזאמען.

איהר קימערט ניט, וואָס מיר געפעלט,
און ס'קימערט מיך ניט, צי עס שטאמען
די בני כנען פון שווארצען חס'ען,
און צי אנטאָניוס איז א העלד.

און טענות האָב איך ניט צו קיינעם,
און קיינער קומט מיר ניט קיין זאך,
איך שלאָף מיין שלאָף און לאך מיין לאך.

און אין א טאָג (פילייכט אַ שעהנעם)
וועל איך מיר זאָגען: צייט. פערמאך
די אויגען. אַלע-ליו. גוט-נאכט...

בלײַך־בלײַעם ליכט און בלייכער וויאָלעט,
 און אָראַנזש־ליכט מיט צארטען ראָז.
 אַ סאָפע ווייך מיט זילבער־זייד געבעט,
 און וויין אין אַ קרישטאָל־געשליפען גלאָז.

אַן אלטער באַנד, וואו ס'ווערט נאַאיוור־קוריאָז
 פון מיטעלאַטער־ליעבע ליעב גערעדט:
 „אַ קעניגין אין ווייטען צויבער־שלאָם,
 אַ ריטער־קאמף, אַ ריטערס שווערט־געוועט.“

אַ, הערבסט! ניט פרייהלינג און ניט זומער,
 דו הייל מיד, מיעדען מענשען, איין.
 מיט דיינע בלומען טויט אַרום מיר,

ווי גוט מיר אין דיון שטילען שיין.
 און גיב מיר רוה. גיב, הערבסט מיין, רוה מיר,
 דען ס'כעט מיין הארץ: זאָל רוהיג זיין.

נאָקטורן

(אָדיעקטיווען-עטיוד)

אין די נעכט די סומנע, לאנגע,
שטערען-מיעדע, ליכטער-זאטע,
קלאנג-דערווייטערטע און מאטע,
מעלאַנכאָלישע און באַנגע,

ווערען זיכערער די טויטע,
אינטריגירענדער און דרייסטער,
שווער-אונהיימליך, פול מיט גייסטער,
ווערט מיין שטוב, די אַלט-געבוטע.

ראכע-דורשטיג און פערביסען
שליכען זיי זיך שטילע, זאכטע,
טרויסלען ביזן מיין טיר פערמאכטע,
און מיין אומרוהיג געוויסען.

און זאָג אײך, בלייבט א וואָרט אלץ ניט דערזאָגט.
און טו אײך, בלייבט אן ארבייט ניט דערטאָן.
אײך זינג קיינמאָל ניט מיט א פולען טאָן,
אײן גיפטיג וועה בלייבט שטענדיג ניט דערקלאָגט.

און

און ווען איהר זעהט מיך, וויינט ניט: „וועה! און אָה!
און ווען אײך טו וואָס, שרייט ניט אויס: „פערפלוכט!“
דען ווייסט: א פרעמדער, פרעמדער בין אײך דאָ,
וואָס ווייס ניט וואָס ער טוט און וואָס ער זוכט.

ש

עפעס האָט מיך אַנגסטִיג אָהנען
אַנגעפאַנגען מיט אַמאָל,
אימיץ הערט ניט אויף צו מאַהנען
מיט אַ דומפען טריבען קול.

הערט ניט אויף מיך צו בעגלייטען,
שעפטשעט שרעקליכס אין מיין האַרץ,
הייסט מיך ערגיץ וואו זיך גרייטען,
אין אַ וועג, וואס ווייט און שוואַרץ.

פון א וועלט, א טריבער, גרויער,
קום איך פריהלינג צו דיין טויער —
אין א ווילד־פרעמד הויז.

פון א וועלט,
א טריבער,
גרויער,
קום איך פריהלינג צו דיין טויער —
אין א ווילד־פרעמד הויז.

ביקום ניט קיינעמס פרייד צו שטערען,
וועל נאָר קוקען, וועל נאָר הערען,
הערען, קוקען בלויז.

פליסטער-פליסטער.
כליי — דער הימעל.
ווי אין דרימעל
גיסט ער, גיסט ער,
(סומנעקייט !)

לאָזט דעם שטילען
רעגען-נגון
מיד פערוויגען
און איינהילען,
(מידנקייט !)

שליסט דאָס פרעפלען
מיר די אויגען,
און עס זייגען
אין מיד נעפלען,
(פער-
געסענהייט !)

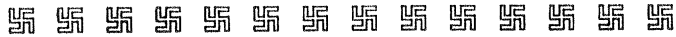
וועלטען יאָהרען
ווייט אנטלאָפען,
אלץ אנטשלאָפען
אין זכרון,
(זעליגקייט !)

כ'נעפעל אייך ניט

כ'נעפעל אייך ניט. כ'בין מיט אייך, דרייסטע,
שטענדיג נאריש און פערשעמט.
היימיש ווילט איהר מיט מיר ווערען
אייך בלייב פרעמד.

זיכער זייט איהר. ווייסט פון אלעס,
רערט פון אלצדינג אין דער וועלט.
אייך קוק ווילד און רעד ממושטש —
גאר קיין העלד.

איהר זאגט וויצען, מיידלעך לאכען,
אייך בלויז שאקעל מיט'ן קאפ.
כ'נעה אוועק און טריאומפיר, וואס
כ'נאר אייך אָב...

און לייג עס אויס פאר די ינע פיס,
פאר די ינע טריט פערשפרייט,

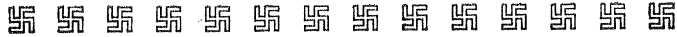
און שטייג מיט דיר אויף מאַרמאָר־טרעפּ,
בעווייז מיין טראָן־זאַל דיר,
און צו אַ פאַרהאַנג, גאַלד־געשטיקט,
דיך ביי דער האַנד איך פּיחר.

דאָרט בלוי דאָס ליכט און זייד ס'געוואַנד,
די לופט פאַרפּיומען־שווער.
דאָרט רוהט דער קעניג. דאָרט ער ליעבט,
בלויז דאָרטען איז ער — ער.

3.

דאָס קעניג־קלייד, דאָס קעניג־קלייד,
דאָס קעניג־קלייד פאַר מיר.
און האָב איך עס ניט — טו איך ניט
צו קריגען עס קיין ריחר.

צו צאָרט פאַר נאָדלען קעניג־הענד
און מיה — צו שווער און גרויס.
געפינען דאַרף ער ס'קעניג־קלייד
שוין אָנגעגרייט פאַראַוים....

ווען עס שרעקט דורך שוין א יאהר.

„הימעל-שוועבען, טרוימען-וועבען“ —

האָט קיין זין צו דרייסיג יאהר.

נו, טאָ זאָל מיט זיי פערבליהען,

מיט די אלטע דרייסיג יאהר,

אויך דער טרוים, וואָס קען ניט גליהען

מעהר, ווי אין די יוגענד-יאהר.

זאָל דער אומעט אויך פערבליהען,

האָט קיין זין צו דרייסיג יאהר.

ניט קיין גלוט — א פויל, טעמפ ציהען

איז ער בלויז צו דרייסיג יאהר.

זאָל ער געהן, וואס וויל ניט ווייכען,

זאָל פאמעליך רוהיג שליכען,

זיך א יאהר איצט נאָך א יאהר.

זאָל אָהן שטערעניש זיך פליסען

אז איך זאָל ניט פיהלען, וויסען,

ווי ס'פערנגעהט א יאהר נאָך יאהר.

קענסט שוין, אומעט, ניט זיין פיברייג,

יעדע אויפרעגונג איז איברייג,

ווען מען ווערט שוין דרייסיג יאהר.

ליעבסטענס שלים איך מיר די אויגען,

פענסטער, לאָדען, פעסט פערצויגען,

זיין און צעהל בלויז: דרייסיג יאהר.

פאר א רגע פולער, אויסגעשעפטער, ניב איך די וועלט און אויך יענע אָב. פליהען ביז דער הויך, נאָך ניט דערשוועכטער, אדער ביז דעם אָבגרונד קאָפּ אראב.

בין אויף וועגען אַלערליי געגאנגען, זיך, ווי זאמד, צופיצעלט אין דעם זאמד, נאָר דעם איין וועג ניט געקענט דערלאנגען, ערגיץ ניט געוועזען אונגעצאמט.

האָב אין נעצען זיך אליין געפאנגען, נעצען, וואָס איך האָב געוועכט אליין.

זעהט, די זון, זי איז שוין באלד פּערגאנגען, האַלט קיין זאך ניט אָב שוין איהר פּערגעהן?

פאר א רגע פולער, אויסגעשעפטער...

איינציגע וואס ביזטו ניט געקומען?

איינציגע, וואס ביזטו ניט געקומען?
דו, וואס דיר מיין לעצטער טרוים געהערט,
און צו וועם איך האָב אין שווייגען שמומען
אלץ געבעמען: זאָל מיר זיין בעשערט.

נאָר איך האָב דיך ערגעץ ניט געטראפּען,
אימיץ בייזער האָט עס אונז פּערוועהרט.
פרוי נאָך פּרוי האָט מעהר פּערלענדט מיין האָפּען,
וואס האָט זיין געזאָלט, איז ניט בעשערט.

דו בלויז וואָלסט געקענט מיך רעמען,
בלויז מיט דיר בין פּרוי און שטאַרק און גרויס.

רייסט אראָב פון פענסטער די ראָלעמען,
זעהט: עס לעשט דער לעצטער שטראַהל זיך אויס!

איינציגע! וואס ביזטו ניט געקומען?

אין בין נישטיג, האַפּנונגסלאָז און זינדיג,
און מיין יעדער ריהר — א שפור פון פעסט.
וואס אין טו איז לינגעריש און ווינדיג,
מיין געדאנק און הארץ — א שלאנגען-נעסט.

אויף מיר הענגט די זינד און פלוך פון דורות,
און דער משפט איז שוין לאַנג בעשיידט:
כ'נעה אין שאַטען פון א טויזענד מוראס,
פרעמד איז מיר די גנאָד פון איינזאַמקייט.

וועה דעם שטויב, וואס האָט זיך אַבגעריסען
און געבליבען הענגען אין דעם ווינד!..

זאָל די נאַכט שוין איבער מיר זיך שליסען
און פּערצוקען מיר, וואס כ'בין א זינד.

אין בין נישטיג האַפּנונגסלאָז און זינדיג.

ווידער ווידער ווידער ווידער ווידער ווידער ווידער ווידער ווידער ווידער

ווידער פריהלינג, ווידער בלעטער,
בלומען, בענקשאפט, ליעבעס, ליעדער,
און דאן ווידער זומער, ווינטער,
ווידער ס'אייגנע, ווידער, ווידער...

כ'שמעה ביים טייך. עם בלאָזט א ווינטעל,
ס'טראָגט פון ערגיץ זיך א קלאָגען.
טייך און ווינט און איך — מיר קענען
גלייך דאָס מעהר שוין ניט פערטראָגען...

פּערװירט פּערװירט פּערװירט פּערװירט פּערװירט

פּערװירט. אָהן קראַפּט כאָטש איין מינוט
אָהן עקעל צו בעטראַכטען זיך אליין,
צו רעדען און ניט פּיהלען „ביזט געמיינ“,
צו שווייגען און ניט שפּירען שאַנדע־גלוט.

איך ווייס ניט, וואו איך בין, וואס שלעכט, וואס גוט,
און זעה קיין גרעניץ ניט פון מיאוס ביז שעהן.
פּערשטעה מעהר ניט וואס אומריין איז, וואס ריין,
און כ'האָב עם אויסצוהאַלטען ניט קיין מוט.

געבראכען איז מיין שטאַלץ. איך ליג אין שטויב.
דעם לעצטען פריינד פּערלארען. ס'האָט זיין לויב
ענטבלויזט פאַר מיר דעם פּרצוף פון מיין שאַנד.

ווי לאַנג נאָך וועל איך נאַרען ? און... פּילייכט
ווערט די ערלייזונג נאָר אזוי דערגרייכט ?
וואו איז צו ווייזען מיר דעם וועג א האַנד ?

קלאנגען קלאנגען קלאנגען קלאנגען קלאנגען קלאנגען קלאנגען קלאנגען

קלאנגען, קלאנגען, ווערטער-קלאנגען,
 אייער נעץ האָט מיך געפאנגען,
 אייער נעץ איז שפינוועבסדין,
 אייער נעץ האָט קיין שום זין,
 אָבער ווי די פליג ביים שפּין,
 ווארף איד זיך אהער — אהין,
 קנעכט פון זינלאָז קלינגענדיגע קלאנגען.

שטעהען דאָרט אין פעלד די זאנגען.
 ביז דער סערפ וועט זיי דערלאנגען,
 שטעהען זיי זיך געל, צי גרין,
 קושען היים זיך מיט דער ביהן,
 טאנצען זיך אהער — אהין,
 פרעגען קיינמאָל ניט „וואהין?“ —
 שטעהען זיך און פרעהען זיך די זאנגען.

איד נאָר צאפעל זיך אין קלאנגען,
 ווערטער האָבען מיך געפאנגען.
 שריי אלץ: „איד, דער מאַנדארין!“
 און פונקט ווי א בעדואין
 דרעה איד זיך אין וואָרט־געשפּין,
 אין דער וויסט פונ'ם וואָרט־געשפּין,
 אין דעם צירקעל פון דעם שפּין,
 קנעכט פון זינלאָז קלינגענדיגע קלאנגען.

לאַנגווייליג. און ס'וויילט זיך, וויילט זיך,
וויילט זיך גאַרניט טהאַן.
היינט גענוג גערעדט, געשפיעלט זיך,
און מעהר וויילט זיך, וויילט זיך, וויילט זיך,
וויילט זיך גאַרניט טהאַן.

וועל זיך לעגען אויף דער סאָפּע
און וואס זאל איך טהאַן ?
טרינקען טעע, צי טרינקען קאַפּע ?
לעזען פון מיין ליעד אַ סטראָפּע ?
ניין ! וויל גאַרניט טהאַן.

פעסטער, פעסטער איינגעהילט זיך
און מעהר גאַרניט טהאַן.
זעלבסט פּערוויגט און איינגעשטילט זיך,
זיך פּערגעסען, ניט געפיהלט זיך,
דען עס וויילט זיך, וויילט זיך, וויילט זיך,
וויילט זיך גאַרניט טהאַן...

דער גערוך, דער גערוך,
דער גערוך וועלכער גרוילט,
פון אַ מת, וועלכער פוילט —
דער גערוך, דער גערוך.

נעהמט אינגאנצען מיך דורך,
פריקרע-זיסליך אזוי,
נעלבלייך-גרינליך און בלוי
דער גערוך, דער גערוך.

איהם צו מיידען איך זוך,
ער פערפאָלגט מיך נאָך מעהר.
און איך זעה איהם... שפיר... הער...
דעם גערוך, דעם גערוך.

— — — — —
— — — — —

פון מיין אייגענעם טרופ
דעם גערוך, דעם גערוך.

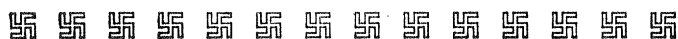
הַ הַ הַ הַ הַ

צו מיר

הַ הַ הַ הַ הַ

העי ! וועמעס הארץ האלט פעסט דער אומעט
ווי רייפען פון א שלאנג ?
און וועמען איז די וועלט,
די ברייטע, גרויסע וועלט
א צוואנג ?

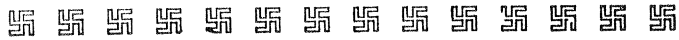
און וועמען האָט עס פון דעם הויז געיאָגט,
צו לויפען אין גערענג,
אין גאס־גערענג,
און דאָרט געפיהלט, ווי אין דער היים געפיהלט :
ס'איז ענג ! ?

און פון וועמען לאַכט מיט שפּאַט דער הימעל,
א בלויער אויסגעצוואַנגער,
צי א געפאַנצערטער אין בליי
ניטאָ, ניטאָ, ניטאָ קיין אויסוועג,
קיין אויסוועג סאי ווי סאי ?

העי, וועמען ?

אהער צו מיר,
צו מיר געשווינד !
אין מדבר, פעלד, לויף איך מיט דיר,
דאָרט וועלען מיר זיך, ווי די הינד
א וואָרף טהאָן אויף דער ערד,
און וואָיען הויך,
ביז ס'וועט ניט זיין שוין מעהר קיין כח
צו וואָיען מעהר.

קלימפער-קלימפער. זינגט אָהן אויפהער,
 קלינגט אָהן אויפהער
 און אָהן זין.
 און דאָס זינגען און דאָס קלינגען
 יאָגט מיך אימער,
 פּלאָגט מיך אימער,
 סאָי ביי נאַכט און סאָי ביים שימער
 פון דעם טאָג.
 וואו איך געה נאָר,
 וואו איך שטעה נאָר,
 וואו איך בין,
 קלינגט און זינגט עס, און ס'בענגלייטען
 מיך די קייטען, קייטען, קייטען,
 און זייער ברום.
 קייטען גרויסע, קייטען קליינע,
 און זיי אַלע, פעסט ווי א י י נ ע,
 רינגלען, צינגלען
 מיך ארום.
 קייטען אויף דעם קערפער,
 קייטען אויף דער זעל,

קייטען, ווען ס'איז פינסטער,
קייטען ווען ס'איז העל.
קייטען, קייטען, קייטען,
קייטען אומעטום,
קייטען, ווען איך רעד נאָר,
קייטען, ווען כ'בין שטום.

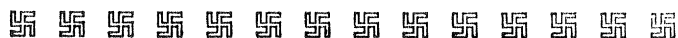
זעהט איהר דאָרט דעם וואָרם זיך שלייכען,
קריכען דאָרט אַליין ?
הערט איהר ס'אונמעכטיגע פרויכען
פון דעם הונד'ס געוויין ?
ווי דער וואָרם און ווי דער הונד,
שלייך איך, פרויך איך אויך אזוי.
ווייל די קייטען
זייער פלוך אויף מיר פערשפרייטען,
און בעהערשען און בעצווינגען
מיד מיט זייערע רינגען.
ווייל די קייטען ווילען מיד ניט ווייכען,
און זיי קייכען,
פון געלעכטער וואהנזיניג זיי קייכען,
און זיי קלינגען,
שפאָטיש-זיעגעריש זיי זינגען,
לאַכען אָב פון מיר,
פון מיר.

שש שש שש שש שש שש שש שש שש שש שש שש שש שש

בארק'ל פסטער

יואָלאַ! יואָלאַ! זי הייסט ניט אזוי,
נאָר מיר איז אזוי זי בעקאנט.
איך ווייס ניט: איז גרוי, אָדער שוואַרץ, אָדער בלוי
איהר אויג, און צי ווייך איז איהר האַנד.
איך ווייס ניט, ווי רופט מען איהר שטאם און איהר לאַנד:
עגיפטען, פּאָמפּעי, אָדער טראַי.
צי נאָר סאַמאַרקאַנד? כ'בין דאָס אַלץ ניט אימשטאַנד
צו זאָגען. מיר איז זי ד י פ ר ו י .

נאָר איינס פון יואָלאַ'ן דאָס ווייס איך גאַנץ קלאָהר:
זי הערשט און בעפעהלט און בעצווינגט.
טאָג, מאָנאַט און יאָהר, סאַי אין טרוים, סאַי אין וואָהר,
איהר רוף און בעפעהל מיך פּערקלינגט.
נאָר ווער איז יואָלאַ, ווער איז זי וואָס ברענגט
מיר ליידען און אַנגסטען און אונרוהען נאָר?
אַ ליעד, וואָס פּערזינגט, צי אַ וועל, וואָס פּערשלינגט?
איך ווייס ניט, איך ווייס ניט פאַרוואָהר...

ס'האָט מיין האַרץ אַ ציטער דורכגענומען
ס'איז אַן אומעט פּלוצלינג אָנגעקומען,
און צושטערט איז נאָר מיין רוה.
מאָך איך נאָר די אויגען צו,
זעה איך גלייך : עס געהט
ס'מיידעל אין דעם שפיצען־הוט און וויאָלעמען־קלייד.
און דאָס האַרץ עס פּלאַטערט און עס קלעמט,
בענקט נאָך עפעס ווייט און פרעמד,
בענקט נאָך עפעס וואָס ניטאָ,
נאָך אַ ניט געהאַטער שעה,
נאָך אַ גליק, וואָס לעגענדאַריש,
אָדער אפשר נאַריש, נאַריש, נאַריש...

יאָ, איז זיך איך דאָ אַ היבשע ווייל,
חלום, טראַכט, און אלעס ווייל —

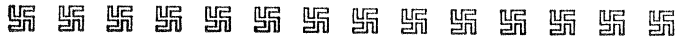
ווי אַ זיפּץ אין מיטען נאַכט,
האָט מיין פענסטער זי פּערבייגעוועהט,
אין אַ שפיצען־הוט און וויאָלעמען־קלייד, —
ווי אַ זיפּץ אין מיטען נאַכט...

ניין, היינט וועל איך צו דיר ניט געהן.
 כ'האָב היינט געפיהלט, אי שפעט אי פריה:
 דו ביזט מיין „בעל דאָס סאַן מערסי“,
 מיין אָדלער-פליה, מיין שטרויכעל-שטיין.
 ניין, היינט וועל איך צו דיר ניט געהן.

פאַר דיר די מיטאַגזון איז שעהן.
 מיך רייצט פיעל מעהר דאָס אָווענדרויט,
 פון אומעט-שאַטענס שטיל בעגלייט —
 א זיפץ וואָס מ ו ז , נאָר וויל ניט געהן —
 ניין, היינט, וועל איך צו דיר ניט געהן.

דאָך ביזטו מיין, און מיין אליין.
 אויף אלע וועגען, נעכט און טעג,
 זוכסטו דאָך בלוז צו מיר דעם וועג.
 מיין זעהנזוכט — זי איז דיינע שוין,
 דאָך וועל איך היינט צו דיר ניט געהן.

ווייט קלינגט א גלאָס. די לופטען וועהן
 מיט בענקשאַפט און מיט דופט.
 די שטים פון דורות אין מיר רופט.
 ווי ווילט זיך מיר צו דיר איצט געהן!..
 ניין, היינט וועל איך צו דיר ניט געהן...

דו האָסט מיך געוואָלט בעזיצען,
כ'זאָל דיין פאזש און רימער זיין.
אָבער ווי די בלויע שלאַנג פון יולי־אָווענד — בליצען,
פאלש איז, פאלש, דער בלויער אויגען־שיין.
קענסט איהם גענצליך ניט בעזיצען.

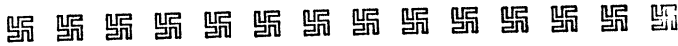
צו בלוי זיינען מיינע אויגען.

פון דיין שטים צו מיר דערנאָנגען
איז אַ פרעמדער ווידער־קול.
אָ, דו וועסט נאָך דרייצעהן האָבען, דרייצעהן נאָך בעלאַנגען,
נאָר אין יעדענס אויג וועט יעדעס מאָל
מ י י אַ אויג רייצען דיך און פאַנגען.

צו בלוי זיינען מיינע אויגען.

בלוי מיין אויג און בלוי זיין שימער —
פאלש — פערפיהרערערישער שיין.
נאָר ס'וועט אימער, ווי כינעזער צו דעם אָפּיום־צימער,
ציהען דיך צום בלויען שימער.
סאי אין פרייד און סאי אין פיין
וועסטו בענ־ען און געדענקען
אָן מיין בלויען אויגען־שיין.

צו בלוי זיינען מיינע אויגען.

א וואונדערבאר חלום געשפונען.
און היים זי מיט קישען געשטיקט,
מיט וועמען עס איז מיר צורונען,
מיין איינציגער חלום צורונען.

שטיל — שטיל איז געבליעבען איהר ברוסט,
שטיל — שטיל איז געוועזען דאָס שידען.
און איך האָב מיט פלאַמענדער לוסט,
און מיט אַ ניט מענשליכען ליידען,
מיט אַ ניט געפיהלמען נאָך ליידען,
מיין ליעבסטע אין תהום טיעף און פוסט
ארונטערגעשליידערט . . . און ביידען
בעפרייט דאָן דערוויילע פון ביידען.

און ווי דרויסען פינסטער נאָר ווערט,
און פינסטערער נאָך אין מיין האַרצען,
שוין שמעה איך פון אומעט בעשווערט,
דאָרט וואו כ'האָב בעגראָבען אין שמאַרצען,
מיין טרוים און מיין האַפנונג און שמאַרצען.
כ'בין דאָרט. דען מיין לעבען געהערט
אויף אייביג דעם אָבגורנד דעם שוואַרצען,
דעם תהום דאָרט, דעם לוייערענדען, שוואַרצען

מִיּוֹן לִיעֵבֶּע, זי איז ניט פון פרייד העל בעטאָנט,
מִיּוֹן לִיעֵבֶּע, זי צאנקט און זי פלאַטערט.
א גיפטיגער צווייפעל מיך נאָנט
און מאַטערט.

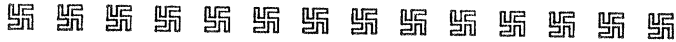
מִיּוֹן טרוים איז פון גאַלדענעם שיין ניט געוועבט,
מִיּוֹן טרוים איז פון שוואַרצען געשפונען,
געשפונען.
א פינסטערע זעהונג נאָר שוועבט
אין זינען.

מִיּוֹן לִיעֵד — ניט דער פרייהלינג-טריאומף איז זיין טאָן,
מִיּוֹן לִיעֵד זינגט פון בלעטער פערגעלמע,
פערגעלמע.
א מורא א שווערע פילט אָן
מִיּוֹן וועלט נאָר.

כ'ערווארט דיך כ'ערווארט דיך כ'ערווארט דיך כ'ערווארט דיך כ'ערווארט דיך כ'ערווארט דיך כ'ערווארט דיך כ'ערווארט דיך כ'ערווארט דיך כ'ערווארט דיך

כ'ערווארט דיך. און ווייס, אז אָט באַלד וועסטו קומען
און וועסט מיט אַ בליק אַ פּערשעהמטען, אַ באַנגען,
אַ בליק, וואָס שפּרייט אויס אין דעם האַרץ ווייסע בלומען,
אַ בליק, וואָס צו איהם קען דיין אויג נאָר דערלאַנגען.

דערצעהלען די בשורה, אז מוזט מיך אלץ ליעבען,
אז קענסט נאָר ניט לעבען, און מיך מעהר ניט ליעבען.

דאָס האַרץ מיינס, וואָס דו ביזט זיין איינציג פּערלאַנגען,
עס בענקט נאָך דיר און עס זוכט דיך כּסדר,
(ווייל אונז האָט געשלאָסען אַן אייביגער נדר,
ווייל מיר זענען איינס לויט אַן אייביגען נדר),
מיין האַרץ וועט מיט שטיל — שטילער פּרייד געהמען זומען,
מיין האַרץ, עס וועט טרויעריג — טרויעריג ווערען.
ס'וועט שטיל פּריידיג זינגען, ווייל דו ביזט געקומען,
ס'וועט ווערען פּערטרויערט, ווייל כ'מוז דיך אָנווערען.

דען, ליעבסטע, מיר וועלען זיך מוזען צושיידען.
דער גאָלדענער שטערען פון אונזער בעגעהרען
וואס לייכט אין דעם פינסטערען וועג פאר אונז ביידען, —
זיין פלאם מוז נאָך ווייטער דער ווייטקייט געהערען.

מיר וועלען זיך שיידען, זיך ווידער צוטיילען,
צוויי זעעלען, וואָס וועלען נאָר זוכען צוויי זעעלען.

בענייט ווען דאָן ווערען צוריק אונזער נדר,
צו זוכען שטענדיג, צו בענגען כּסדר,
(ווייל אונז האָט געשלאָסען אַן אייביגער נדר,
ווייל מיר זענען איינס, לויט אַן אייביגען נדר).

☞ ☞ ☞ ☞ ☞ פּערגיב! ☞ ☞ ☞ ☞ ☞

אָ, איינציגע מיינע דו,
האַב איך דען רוה?
בין איך געשטילט?
און לייכט דען ניט דיין בילד
אַרויס פון מיין יעטוועדען בליק און ריהר?
און וויינט דען ניט מיין הארץ,
און וויינט דען ניט מיין הארץ פאר דיר?

ס'איז שלעכט דיר, יא.
דיין טרוים איז מעהר ניטאָ.
דאָך זאָג: מ י י ן ט ר ו י ם וואו איז?
אָ, איינציגע מיינע דו,
מ י י ן ט ר ו י ם איז — וואו? ...

פּערגיב זשע מיר, פּערגיב!
ניט פרעג, ניט מאַהן,
ניט שטראַף, ניט צאָהל.
דיין יעדע שטראַף איז קליין
אַנטקעגען דער,
מיט וועלכער כ'שטראַף זיך יעדע ווייל אַליין.

פּערגיב, אָ דו, וואָס כ'האַב געליעבט אמאָל,
און האָב אויך איצטער ליעב.
פּערגיב!

פּערגיב דו דעם, וואָס קען ניט ליעבען מעהר
און ווייס קיין רוה,
אַה איינציגע, מיינע דו....

𐤀 𐤁 𐤂 𐤃 𐤄 𐤅 𐤆 𐤇 𐤈 𐤉 𐤊 𐤋 𐤌 𐤍 𐤎 𐤏 𐤐 𐤑 𐤒 𐤓 𐤔 𐤕 𐤖 𐤗 𐤘 𐤙 𐤚 𐤛 𐤜 𐤝 𐤞 𐤟 𐤠 𐤡 𐤢 𐤣 𐤤 𐤥 𐤦 𐤧 𐤨 𐤩 𐤪 𐤫 𐤬 𐤭 𐤮 𐤯 𐤰 𐤱 𐤲 𐤳 𐤴 𐤵 𐤶 𐤷 𐤸 𐤹 𐤺 𐤻 𐤼 𐤽 𐤾 𐤿

𐤍𐤏𐤓 𐤏𐤕

אין א בענקענדען פארנאכט,
 איינגעבויען, אָבגעשוואַכט
 פון דעם לעבענ'ס שווערען עול,
 פון געדאַנקען, שוואַרץ ווי נאַכט,
 האָב איך אָנגעקלאַפּט אַ מאָל
 אין דער טיר פון גאַט'ס געצעלט.
 „ביוט צו זינדיג!“ האָט פערשטעלט
 מיר דעם וועג דער ענטפער דאָרט.

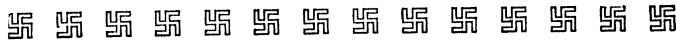
צוועלף־ביינאַכט — די הפקר־צייט,
 נאָך אַ לאַנגען, שווערען שטרייט
 מיט דער זינד און מיט מיין שאַנד,
 מיט דער קראַפּט פון אומריינקייט,
 האָב איך מיט אַ פעסטער האַנד
 אָנגעקלאַפּט אין שטן'ס טיר.
 „ביוט צו גוט!“ האָט שטן מיר
 אָבגעוואָגט מיט שטרענגען וואָרט.

און איך וואָגעל, וואָגעל מיר
 אַלץ פון גאַט'ס צו שטן'ס טיר.
 און צוריק... און מיינע טעג —
 זיי פערנגעהען אויפ'ן וועג.

5

1

און ער האָט געזאָגט אזוי :
זיי פאר מיר אָט יענע פרוי,
וואָס פון קינדווייז אָן געהערט
איחר מיין איטליכער בעגעהר ;
וועלכע האָט מיט שטראַהלען-האַנד
אַ פער'כישופ'ט וואונדער-לאַנד
יערעס מאָל פאר מיר ענטדעקט,
ווען זי האָט זיך נאָר ענטפלעקט,

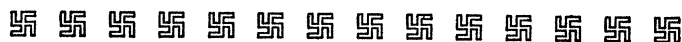

זיך פערנגעסען אין דעם בראַנד
פון פער/שיכור/ענדע שאַנד.

און ער האָט געזאָגט אזוי :
זיי פאַר מיר אָט יענע פרוי,
זיי פאַר מיר אָט יענע פרוי,
זיי פאַר מיר אָט יענע פרוי! ...

2

און ס'איז דאָרט געשעהען דאָס וואונדער.
די האַרטע און קאַלטע סטאַטוע
האָט עפעס פערלאָרען די רוהע,
וואָס האָט יעדען אבר בעזונדער
געפענטעט. עס זיינען די אויגען
מיט לעבען געוואָרען בעצוינגען,
און איטליכער בליק האָט געזונגען
און איטליכער האָט איהם — פערקלונגען.
עס האָבען די ליפען גענומען
באַלד בליהען מיט פאַמסענע בלומען
און האָבען גערופען, גערופען,
גערופען, גערופען, גערופען...
און אָט האָט דער קערפער דער גאַנצער
בעפרייט זיך פון שטיינערנעם פאַנצער.

און גאָר די וועלט האָט יום־טובֿ'דיג
זיך אָבגעשטעלט אויף איין מינוט.
אַ וויילע האָט אַלצדיג גערוהט
צו פייערען דעם מענשענעם גליק.

4

און אויף מאַרגען האָט מען דאָרטען
אין דעם ווינקעל פון דעם גאָרטען,
וואו אין אייביג קאלטער רוהע
איז געשטאַנען די סטאַטוע
פון אַ מאַרמאָר־אויסגעהאַקטער,
פון אַ קונציג אויסגעטאַקטער
פּרוי — דאָרט האָט מען טויט געפונען
דעם, וואָס איז אַראָב פון זינען
אין זיין שטורמישער פּערווירונג,
אין זיין אייגענער פּערפּיהרונג.
טויט. — און יענע, וואָס איהר ווייסקייט
האַבען שוואַרצע — שוואַרצע פּלעקען
פון דער זינד געדאַרפט בעדעקען —
האַט געקוקט מיט קאַלטער דרייסטקייט.
ווידער איז איהר גאַנצעס וועזען
שטייניג, קאַלט און האַרט געוועזען.
גלייכגילטיג, מיט טעמפּער רוהע
האַט געשטאַרט אַלץ די סטאַטוע.

מיט גלאַנציגע בליקען,
מיט אויגען וואָס שיקען
אין מאַרד פלאַם און ווינד,
פאַר מיר שטעהט כסדר
אין בלוט־רויטע קליידער
די שטאַלט פון דער זינד.

און וואָס כ'זעה זי מעהרער,
ווערט אַלץ מיר נאָר קלערער:
ניט מיין איז דער זיען.
עס האָט מיך פון לאַנג אָן
איהר נעץ שוין געפאַנגען,
אימזיסט נאָר דער קריען.

עס פליסט אין די בלוטען
דער סם פונ'ם ניט־נומען
שוין דורות אין מיר.
וואָס איהם טוט געהערען,
מוז איך איהם אומקעהרען
צי שפעטער צי פריהר.

ניט קוק... ניט קוק... ניט קוק... ניט קוק... ניט קוק... ניט קוק... ניט קוק... ניט קוק... ניט קוק... ניט קוק...

ניט קוק אויף מיין טאָן און מיין פיהרונג,
וואָס מאַכען מיר העסליך און קליין.
דו גלויב : אין דעם האַרצען אַ ווייסקייט,
אַ ווייסקייט לויכט ליכטיג, לויכט ריין.

און פרעג ניט פארוואס ס'איז ניט אַנדערש,
איך ווייס ניט. איך בין ניט אימשטאַנד.
איך ווייס נאָר : עס שפינט אימיץ נעצען,
און פאַנגט מיר אין זיי נאָכאַנאַנד.

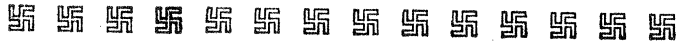
מצי.

פער'כישופ'ט בויגיג, שלאנק און צארט,
און ווייס נאך ניט א מאנ'ס געלעגער.
האָב בלויז געהערט פון פרויען-יעגער,
און ווארט מיט אונגעדולד און ווארט.

אין ווייס געקליידט. אין שטילען צעגער
דעם בוזעמ'ס אונשולד ליגט פערנארט,
אין נעסט פערשלומערט, רונד און הארט,
א טויב, וואָס ווארט נאך אויף איהר שלעגער.

אין ווייס געקליידט. אין ראָזען שימער
די אויגען נידערען פערשעהמט,
אַלץ געהנטער קומט עס, געהנטער אימער :

די נאָלדנע לאַקען לויז צוקעמט,
א פארפומירטער, טונקלער צימער,
א רופטיג, זיידען האַכצייטס-העמד.

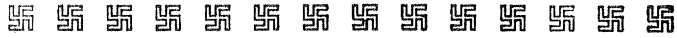
פּוּן

צוריק געהאלטען. געהט — לאווירט,
און היט א סוד אָב, זאנפט פּערהאַנגען.
דאָס אויג, — ווי מאָרגענרויט ערשט אויפגעהאַנגען —
גלאַנצט הייס און פייכט: שוין אויספראָכירט.

פון נייער זעהנוכט גאַנץ געפאַנגען,
דער בוזעם וועלכט זיך זעלבסט־דערשפּירט.
דעם קערפּער'ס שלאַנגען־בויג וויברירט
מיט קלאָהרע, רופּענדע פּערלאַנגען.

געקליידט אין ראָז. אין פּורפּור־שימער
די רונדע אָרעמס ציטריג־זאַכט,
צוריק זיך ציהען, ציהען אימער:

א וועלט־פּערגעסענדיגע נאַכט,
א רייצענד־פּאַרפּומירטער צימער,
א קראַמף בעוועלט־יגענד — פּערשמאַכט.

אלץ, וואָס מאַכט דאָס פרוי־לייב רייך —
פאַר מיין בליק און ריהר.

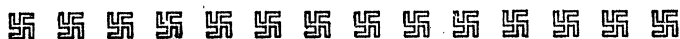
גאָר דער רייץ, און גאָר דער דופט,
אייד פון גאָט בעשערט,
ס'גאַנצע לייב, וואָס שמאַכט און רופט,
מיר אליין געהערט.

און האָט איהר אין שטומער נאַכט,
בעמענדיג געזוכט —
אין דער לעערקייט פון דער נאַכט,
און געקרעכצט, געפלוכט,

און געיאָגט פון זיך דעם שלאָף:
האָט איהר מ י ך געוואָלט.
שווער, אוי שווער, פונ'ם חוב די שטראָף,
וואָס ווערט ניט בעצאָהלט.

3.

טעג זענען פון שטונדען,
וואַכען ווערט פון טעג,
ליגט דער מענש געבונדען
אויף זיין קורצען וועג.

צעהלט ער ניט די שטונדען,
לאזט ער דורך די טעג,
ווערט אלץ מעהר פערשוואונד
נאך דעם מענש'ס פערמעג.

לויפען נאך די שטונדען
יאהרען אין געיעג,
שטעהט דער מענש אין וואונדען
שוין ביים סאמע ברעג.

זוכט ער זיינע שטונדען,
רופט ער זיינע טעג:
„ווי איז דאָס פערשוואונדען
שנעל מיין גאנץ פערמעג?“

מישען זיך די שטונדען,
פלאַנטערן זיך די טעג,
ווערט וואָס אָנגעצונדען,
שניידט אין האַרץ אַ זעג.

פלאַנטערן זיך די שטונדען,
מישען זיך די טעג,
לויפט אלץ אין אַ רונדען
וויבלענדען געיעג...

ער — א שיכור מיאוס'ער, אלטער,
מיט טריב-טרעהרענדיגע אויגען,
און אינגאנצען איינגעכויגען
אין דער נאכט דער רעגען-קאלטער.

זי — א יונגע, שלאנקע מיידעל,
נאָר מיט א צוטרונקען פנים,
וואקעלט זיך און האלט זיך אָן איהם,
האָר צושויבערט, אומריין ס'קליידעל.

בידע לאכען אָבגעריסען,
זוכען ערגעץ וואו ס'איז טונקעל,
און פערשווינדען אין א ווינקעל.
טראָפּענס רעגען גיסען, גיסען.

מִיִּין שְׂכְנָה מִיִּין שְׂכְנָה

כ'לעב צו קוקען קעגענאיבער
אויף מיין שכנה.
שעהן צי מיאוס? אַ זיכער
ניט קיין שעהנע.

כ'קו'. וואָלט נאָר די וואַנד די גרויע
זיין דורכזיכטיג.
וואָס זי טהוט, זעהט אויס צו זיין מיר
אזוי וויכטיג.

שטאַרק פּערהאוועט פון דער פּריה ביז
שלאָפען לייגען.
אין דער פינסטער, פינקלען — רופען
איהרע אויגען...

שפרייזען, שפרייזען, שפרייזען, שפרייזען, שפרייזען, שפרייזען, שפרייזען, שפרייזען

א, שפרייזען, שפרייזען, שפרייזען, שפרייזען, שפרייזען,
אויף די אספאלט-גאסען.
א, טרעטען שטענדיג שטיין און אייזען
אויף די אספאלט גאסען.

א, קוקען, פאָרשען אין געזיכטער,
צווישען הויכע מויערן.
א, יאָגען זיך נאָך ווייטע ליכטער,
צווישען הויכע מויערן.

א, זיצען לאַנגע גראָהע שעה'ען
ביי די קינא-בילדער,
א, פיהלען ווי דאָס הארץ נעהמט גראָהען
פון די קינא-בילדער.

א, שלעפען זיך אין די וואַנאָנען
פון דעם על און סאָבוויי,
א, זוכען אלץ אַ ב ל י ק, א פ נ י ס,
אין דעם על און סאָבוויי.

א, אומעט, אומעט, דו, מיין אומעט...

ביזכאז, ביזכאז לויפט די קאר,
פיהרט צום ווייב מיך אהן געפאהר.
טרעפען וועט קיין זאך אין וועג
דורך די נעכט און דורך די טעג.
אלץ איז וויסענשאפטליך-זיכער.
לויפט דער טראמוואי גיך און גיכער.

קלינגט דאָס גלעקעל אלע ווייל,
לויפט אראָב ווער אין געאיייל,
שטופט זיך אין דער ברייט און לענג —
קוקען איהם נאָך אין געדריענג
דורך עלעקטריש-טונקלע ליכטער
טעמפע, פיינדליכע געזיכטער.

מיין צימער — פיער פינסטערע ווענט,
פון איטליכער שטרעקען זיך הענד,
פון איטליכער ציהען זיך הענד,
און טרײַבען אַרויס.

כ'וועל לויפען אין נאָס, וואו עס שיינט,
כ'וועל אפשר געפינע אַ פריינד,
אַ נאָהענטען מענשען, א פריינד —
די וועלט איז דאָך גרויס.

אריבערגעטראָטען די שוועל.
די נאָס — זי שיינט בלענדענדיג — העל,
די ליכטער — זיי שימערען העל,
און מענשען — א וואַלד.
דאָך קיינער פון זיי האָט קיין צייט,
איז פונקט ווי דער שיין פרעמד און ווייט
איז פונקט ווי דאָס ליכט אַזוי ווייט,
און אַבשרעקענד — קאַלט.

עס דרינגט אין מיין האַרצען די קעלט.
וואָס דרעה איך זיך דאָ אויף דער וועלט ?
וואָס האָב איך צו טהאָן מיט דער וועלט ?
ווער דאַרף מיך ? וועם — איך ?
מיין צימער — פיער פינסטערע ווענט —
דאָרט לויערען שאַטענס מיט הענד,
מיט בייניגע, פאַנגענדע הענד,
און זוכען שוין מיך...

ז. מאָרד'ען.

נאָס איין, נאָס אויס. פון ראָג צו ראָג,
און פון לאַמטערען־שטראַהל צו שטראַהל.
און אַט בין איך ביים ציעל געװינשטען,
ביים װאָקזאל.

ווי אלע ראַש איך זיך און קוק
דאָרט אויף דעם גרויסען ציפערבלאַט.
און פרעג זיך נאָך אויף אלע צונען
אַקוראַט ;

און שמוץ זיך מיט דער מענג צום טיר,
װאָס פיהרט אַרויס צו דעם פּעראָן ;
און בין גערוועזן, און יעדע רגע
שטרענגט מיך אָן.

נאָר װען עס קומט שױן אָן דער צוג,
בלייב איך ווי עפעס אינדערמיט.
דען כ'פאָהר אין ע ר ג י ז , און ערוואַרט אויך
ק י י נ ע ס נ י ט . . .

שטאָרט שטאָרט שטאָרט שטאָרט שטאָרט שטאָרט שטאָרט שטאָרט שטאָרט שטאָרט

שטאָרט, שטאָרט.
שטאָרט פון זינד,
וואו אויף אלע ראָגען
וואָיען פונ'ם ניט גוטען
די קורלאַטע הינד.

שטאָרט, שטאָרט.
שטאָרט פון שאַנד,
וואו פון אלע ווינקלען
לויערען פאסטקעס,
פאסטקעס נאָכאנאנד.

שטאָרט, שטאָרט.
שטאָרט פון מאַכט,
וואו עם ווערען יעדען טאָג
אַט אַזעלכע ווי איד,
כיטרע אויסגעלאַכט.

שטאָרט, שטאָרט.
שטאָרט פון רעלסען
און עלעקטריש דראָט.
נאָהענטע, אייגענע,
איינציגע,
דו מיין שטאָרט...

卐 卐 卐 卐 卐 卐 卐 卐 卐 卐 卐 卐 卐 卐

མཚོ་ལོ་མོ་

(ענטנומען)

ווען איך שטעה נאָר אויף בעגינען,
נעם דעם קאַפּ צו מזרח קעהרען,
זעה איך אויף דעם פּאַן, דעם פייכטען,
מיר אַנטקעגען ברוגז לייכטען
דעם גרינעם שטערען.

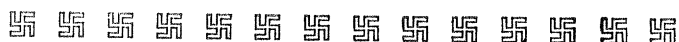
שלעפּ איך זיך א מידער, מאַטער,
צו מיין שטוב, ס'נעהמט פינסטער ווערען,
קוקט אויף מיר פון מערב קאלטען
מיט אַ מיטלייד ניט־בעהאלטען
דער גרינער שטערען.

און ווען כ'קום מיין הארץ דיר ברענגען,
גרייט — דו זאָלסט עס גלייך פּערצעהרען,
בליצט מיט שפּאַט פון דיינע אויגען,
ווי אַ גיפטיג פּייל פון בויגען,
דער גרינער שטערען.

שנע שנע שנע שנע שנע שנע שנע שנע שנע שנע

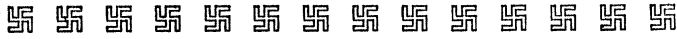
שנעע, שנעע, שנעע!
אלץ איז איינגעהילט אין שנעע,
אלץ פערזיגעלט און פערריגעלט
איז אין שנעע,
אין א וויסען, ווייכען שנעע.

פון דעם לאנגען, קרומען קארט
פון א הויכען, ווייטען בארג
איז אראָב א ווייסע פעע,
און בעהאנגען און געפאנגען
אַלץ מיט שנעע,
און בעפּינקעלט און בעשפּרינקעלט אַלץ מיט שנעע,
מיט א ווייסען, ווייכען שנעע.

זעה די ברייטע, בלאַנקענדע אַלעע!
זעה, ווי ריין, און זעה ווי שעהן
עס בעקליידט זי און בעשפּרייט זי
אַט דער שנעע!
ווי עס פליהט און ווי ס'כעציהט
זי אינגאַנצען
מיט ברייאַנטען און דיאַמאַנטען,
מיט א מאָדנעם וואונדער-גלאַנצען
אַט דער שנעע!

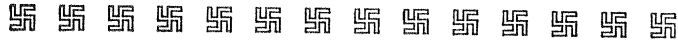
זעה, ווי ס'רעקט זיך און עס שטרעקט זיך
אַזוי פּוכקע, אַזוי ווייך,
אין דער ברייט און אין דער הויך,
אַט דער שנעע.
ווי עס גלעט אַראָב דעם גאַנצען וועה,

און ס'צוגניסט זיך און צופליסט זיך
גוט אזוי, גוט אזוי
אין דעם הארצען אָט דער שנעע,
אָט דער ווייסער, ווייכער, אונענדליכער שנעע.

העי! העי, העי!
הער ווי ס'שיפעט און עם סקריפעט
אָט דער שנעע.
וועלכע טענער זענען שעהנער
פון דעם סקריפען און דעם שיפען
פון דעם שנעע?
ס'ארא קלאנגען און געזאנגען
זענען דאָס בעהאלטען
אין דער ברוסט פון אָט דעם קאלטען,
קאלטען שנעע!

מענש, מענש, מענש!
ניט געלאָפען — שמעה!
זעה דעם שנעע!
גיב דין האַנד — לאָמיר טאַנצען,
זאָל ער גלאַנצען,
לאָמיר טופען
זאָל ער סקריפען,
סקריפען, סקריפען, סקריפען,

מיט זכרונות אלערליי,
מיט א פרייד און מיט א וועה,
אָט דער שנעע,
אָט דער זינגענדיגער, קלינגענדיגער שנעע.

וועה, וועה, וועה!
שוין פערלאָרען, ניט געוואָרען
איז דער שנעע.
זיך צורונען און אנטרונען
ווי די זעהונג פון א פעע
איז דער שנעע.
ס'האָבען פיס א גאנץ ארמעע
זיך פערנומען און צונומען
און צושאַמען און צוטראָמען
אין א קלעע,
אין א גרויען, קלעפּעדיגען קלעע.

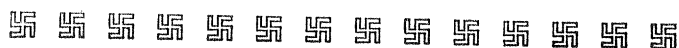
וועה! וועה! וועה!
ניט געוואָרען, שוין פערלאָרען
איז מיין שנעע,
אָט דער וואונדער־ריינער, וואונדער־שעהנער שנעע!..

הַ הַ

נאָכ'ן פּוילישען

הַ

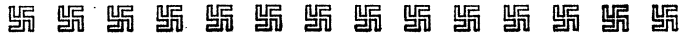
אין מיין גארטען, דעם טויטען,
האָבען יענע דריי קווייטען
ניט בליהען געוואָלט.
די בלומען, וואס איינע
האַט געזאָלט זיין א רוטע,

א ווייסע די צווייטע,
די דריטע ווי גאָלד.
זיי האָבען ניט בליהען,
ניט בליהען געוואָלט.

און געזאָלט זיין האָט איינע
א רויטע, א שעהנע,
ווי די הויסע רובינען —
דיינע ליפען די קליינע.
ווי די טרעהר, וואָס פלעגט רינגען
פון מיין אויג צו בעוויינען
מיין ליבע, די טויטע.
ניט פערבליהט האָט די רויטע.

און געזאָלט האָט די צווייטע
זיין א ווייסע, א קלאָהרע,
ווייס ווי דיינע צוויי ברוסטען,
ווי צו דיר מיין געלֹסטען,
מיין זעהנוכט די וואָהרע.
נאָר פערזעצט אין א גאָרטען,
וואָס דער טויט קיניגט דאָרטען,
האָט די בלום אויך די צווייטע
ניט געבליהט, ווי די רויטע.

און ניט בליהען געוואָלט
האָט אויך די, וואָס געוואָלט
האָט אַ גאָלדענע זיין.
ווי דער לאַשטשענדער שוין
פון די האָר דיינע לאַנגע,
ווי דער טרוים, וואָס כּיפּלעג שפּיינען
וועגען דיר אין מיין זינען
דורך די נעכט די אונהיימליכע, באַנגע.
ניט פּערבליהט האָט די דריטע! ...

אַך, איהר מענשען, איהר גוטע,
עם האָבען יענע דריי בלומען
ניט בליהען געוואָלט,
די בלומען, וואָס איינע
האָט געדארפּט זיין אַ רויטע,
אַ ווייסע די צווייטע,
די דריטע, ווי גאָלד,
עך, ווי גאָלד! ...

בלוי-געשטיקטע זילבער-פּיילען,
אויסגעשפּרייטער פּרידען, שטיל.
ווען ניט ווען אַ ווייטער ביל —
שטעהט דער פּאַלאַץ פון דער נאַכט.

וויעגליעד מורמלענדיגעס וואַסער,
וואַכזאַם-שושקענדיגער בוים,
גאַלד-און-בלוי געשטיקטער טרוים —
שטעהט דער פּאַלאַץ פון דער נאַכט.

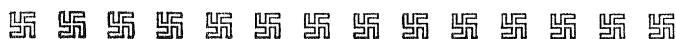
דאָ און דאָרט אַן אַבגלאַנץ בלאַסער,
פּרישער, פּייכטער גראַזענ-דופּט —
קום, מיין קינד, דו זעהסט: עס רופּט
אונז דער פּאַלאַץ פון דער נאַכט.

די גענדיגן פאָהר אַלץ

אָ

ס'איז אומעמינג... כ'פֿאָהר אַלץ. און וואו, זאָגט, געפינט זיך דאָס אָרט וואָס צו איהם שטרעבט מיין בלאַנדזשענדרער בליק? דער וועג, אָה, איהם אָרט ניט. ער שפינט זיך און שפינט זיך, און פרעגט ניט צי וויל איך פֿאַראויס, צי צוריק. איז אַלעס, איז אַלעס בעשטימט שוין פון פריהר? ס'איז אומעמינג מיר...

דער צוג לויפט מיט אימפעט, און ס'פֿליהען די שטרעקען אַוועק ערגיץ וואו אין אונענדלעכען רוים, און שלעפען נאָך זיך נאָך די שנעעאייגע פֿלעקען.

וואס חלומ'ען אפשר פון פרייהלינג דעם טרוים,
און בענקען נאָך זון און נאָך גרינעם קאָליר.
ס'איז אומעטיג מיר...

מיין ווינטער, ער בענקט ניט נאָך פרייהלינגס ערוואַכען,
איהם אַרט ניט זיין ליעד און זיין דופט און זיין לוסט,
איין בלום, אָה, זי קען ער שוין גרין מעהר ניט מאַכען,
פערוועלקט שוין אויף אייביג איז זי אין מיין ברוסט.
אָ בלום מיינע, ווען נאָר כ'דערמאָן זיך אָן דיר —
איז אומעטיג מיר...

די דעמערונג נעהנטערט. זי ווערט טיעפער — טיעפער.
און אָט ווערט פערשלונגען דאָס צאנקענדע גראָה
פונ'ם תהום, וועלכער מאַניעט דעם בלאַנדזשענדען שיפער.

אזוי איז דאָס אויג דאָך ביי דער, וואס ניטאָ,
אזוי האָט געצויגען דער בליק דאָך ביי איהר....
ס'איז אומעטיג מיר.

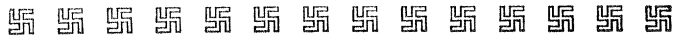
פליה, צוג מיינער... שנעלער! וואוהין וועסט נאָר וועלען,
איך פרעג מעהר קיין זאך ניט. פיהר דו שוין אליין.
עס קען דאָך, עס קען דאָך קיין פראַגעס ניט שמעלען
דער וואַרפענדער האַנד דער געוואַרפענער שטיין.
מיך שלעפערט סיי ווי שוין. דען, גאָט מיין, אָהן שיעור
איז אומעטיג מיר...

☸ ☸ ☸ ☸ ☸ אין מיטען ים ☸ ☸ ☸ ☸ ☸

☸

אליין אין דער וועלט,
דאָ שנעל און דאָ זאכט,
פערטרויט אויף איהר מאכט,
זיך שלייכט אונזער שיף
דורך ווינד און דורך נאכט.

קיין סמן פון לאַנד ,
קיין ווינקענדער פלאם,
נאָר הימעל און ים,
טראָגט — טראָגט אונזער שיף
אין מיטען דעם ים...

עס רוהט קיין מינוט,
עס ארבייט דאָס מעער.
און ווארפט הין און הער
מיט געברום אונזער שיף,
און לאַכט דומף און שווער.

און ס'כאַפט אָן דאָס הארץ
פונ'ם לאַכען אַ שרעק,
דען וויסט איז דער וועג
און ס'איז אונזער שיף
ווייט, ווייט פון אַ ברעג.

קוקסט אַנגסטִיג דיין פריינד
אין אויג טיעף אַרײַן,
און לעזסט דאָרט מיט פיין
דיין אייגענע אַנגסט
פאר דעם וואָס קען זיין.

די נאַכט רוקט זיך אָן.
וויילד יובעלט און קוועלט
דאָס גרוי־נאַסע פעלד,
און ס'איז אונזער שיף
אליין אין דער וועלט.

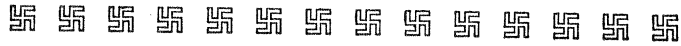
הַ הַ הַ הַ הַ הַ דַּעַר יַעֲסַעַן־מֵאַנִּיז הַ הַ הַ הַ הַ הַ

הַ

1.

אַ זױיסער, קאַלטער קוש
האַט אין אַ שטילער נאַכט
דער מיעדער וועלט אַ גרום
פון נאַהנמען פריד געבראַכט.

און דורכגענומען האָט
אַ שטילער ציטער באַלד

דעם נאָרטען און דעם סאָד,
די פעלדער און דעם וואַלד.
„די רוה דאָך ענדליך קומט,
צום רעש א סוף אמאָל“,
האָט גליקליך אויך געברומט
דער טייך דאָרט אין דעם טאָל.

.2

און אויסגעפוצט און אויסגעצירט
האָט זיך די וועלט, פון טויט בעריהרט.
ס'האָט יעדער צווייג און יעדער בלאַט
זיך אין דעם בעסטען אויסגעשטאַט.
און איבערפילט מיט העלער פרייד,
האָט בלאַט פון צווייג זיך שטיל געשיידט,
און זומענדיג אַ דאַנקבאַר ליעד,
געטאַנצט דעם טאַנץ פון טויט און פריד.

ס'האָט גרין און ווייס און רויט און געל,
און נאָלד און ברין און אַראַנזש העל,
געטאַנצט מיט פאַמס, אַליוו און גרוי,
מיט ראָז, וויאָלעט און זילבער-בלוי —
דעם לעצטען טאַנץ — געמיטליך, שטיל,
ווי אויף אַ באַל דעם שלום-קאַדריל.

די זונג די זונג די זונג די זונג די זונג די זונג די זונג די זונג די זונג די זונג

דעם יאָהר זיינען די פעל-
דער אַרומ טאַרנאָוו, וואו די
ווילדסטע שלאַכטען זיינען
פאַרגעקומען, בעוואַקסען גער-
וואַרען מיט דעם רייכסטען,
זאַפטיגסטען מאַן זינט יאָהר-
רען. — פון די צייטונגען.

עס האָבען מיליאָנען מוזשיקעס בעגאַסען
די גרוי־שוואַרצע פעלדער פון טאַרנאָוו מיט בלוט,
ווי ס'וואַלטען פאַנטאַזיען אָהן צאָהל זיך צופלאַסען,
זיך איינמאַל צופלאַסען און מעהר ניט גערוהט.

זיי האָבען רויט בלוט נאַנצע שטראַמען געקליבען
 ביים דניעפער און וואַלנאַ און דאָרט, ביים אוראל,
 און זינלאַז פון זייערע הימען געטריבען,
 אויף עסטרייך פערשווענדעט דעם גליהענדען קוואַל.

און ס'יובלען מיט וואַוילטאַג די טארנאָווער פעלדער,
 די ווייט־פרעמדע ערד טריאומפירט און קוועלט אָן,
 און פּוצט אויס איהר בוזעם מיט פלאַמענדע וועלדער
 פון פּרעך־אויסגעלאַסענעם, העל־רוימען מאַן.

און העכער אלץ שטייגען, און הייסער אלץ גליהען
 די פּורפורנע וועלדער אין זון און אין ווינד.
 און לאַכען פּערפיהרעריש, בלענדען און ציהען
 צום ווייטערען לעבען און ווייטערער זינד.

אזוי טריאומפירט און בעשמירט איהרע ברוסטען
 מיט רייצענדע זאַלבען פון שאַנדהויז דאַס ווייב,
 צו מאַניען אַהן אויפהער און וועקען די לוסטען
 צו איהר אויסגענוצטען, פּעראומריינטען לייב.

ᲔᲚ ᲔᲚ ᲔᲚ ᲔᲚ פערפאלען ᲔᲚ ᲔᲚ ᲔᲚ

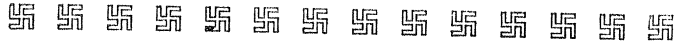
איך ווייס, עם איז פערפאלען.

וועל זוכען, זוכען, זוכען,
זיך בייזערען אין פלֹוכען,
און קיינמאָל ניט געפינען,
ניטאָ וואָס צו געפינען.

איך ווייס, עם איז פערפאלען.

א שטענדיג נאָר פערווירטער —
ווי עפעס א פערפיהרטער,
מײן אָרט — די אספּאַלט־נאַסען,
מײן ג ר ו ב — די אספּאַלט־נאַסען.

איך ווייס עם איז פערפאלען.

קיין הילף, קיין תפילה בעמען,
קיין גנאָד און קיין שום רעמען,
קיין אָרט, וואוהין צו פליהען.
האָב איך דען קראַפט צו פליהען ?

איך ווייס, עס איז פערפאלען.

קיין נאָט, זיך אָנצושפארען,
קיין טרייסט אויף איהר צו האַרען.
א מדבר אָהן אָאזים,
(א, נאָריש וואָרט אָאזים !)

איך ווייס, עס איז פערפאלען.

און ווי אויף אַספּאַלט-גאַסען
ס'געהט אויס אַ הונד געלאַסען,
שטאַרבט הינטיש-טעמפּ-געלאַסען,
(פון גאָר זיין ברומען, וואָרטשען,
פון דרעהען זיך און קאָרטשען
ווערט שטיִלע, טעמפע שטילקייט)
וועט זיכער אויך אזוינער
דער סוף זיין ענדליך מיינער...

איך ווייס, עס איז פערפאלען.

אונפערשטמענדליך אונפערשטמענדליך אונפערשטמענדליך אונפערשטמענדליך אונפערשטמענדליך אונפערשטמענדליך אונפערשטמענדליך אונפערשטמענדליך אונפערשטמענדליך אונפערשטמענדליך

אונפערשטמענדליך, אונפערשטמענדליך איז עס מיר,
כאָטש ס'איז איינפאך, פונקט ווי צוויי מאָל צוויי איז פיער.

שלאָגען וועט אַמאָל אַ זייגער, זיין — מיין שעה,
איך — אַט ערשט געווען און בין שוין מעהר ניטאָ.

מענשען וועלען לעבען, הייסען חכם, נאר,
מענשען וועלען איילען, לויפען וועט די קאר.

קיין זאך וועט זיין אנדערש, אַלץ אזוי ווי פריהר.
אונפערשטמענדליך, אונפערשטמענדליך איז עס מיר!

זאָג, וואָס ווילסטו, אומרוה מיין?
— ס'טעלערעל פון הימעל.

זאָג, וואָס זוכסטו, אומרוה מיין?
— ס'טעלערעל פון הימעל.

קענסט ניט קריגען, אומרוה מיין,
קענסט ניט האָבען, אומרוה מיין,
ס'טעלערעל פון הימעל.

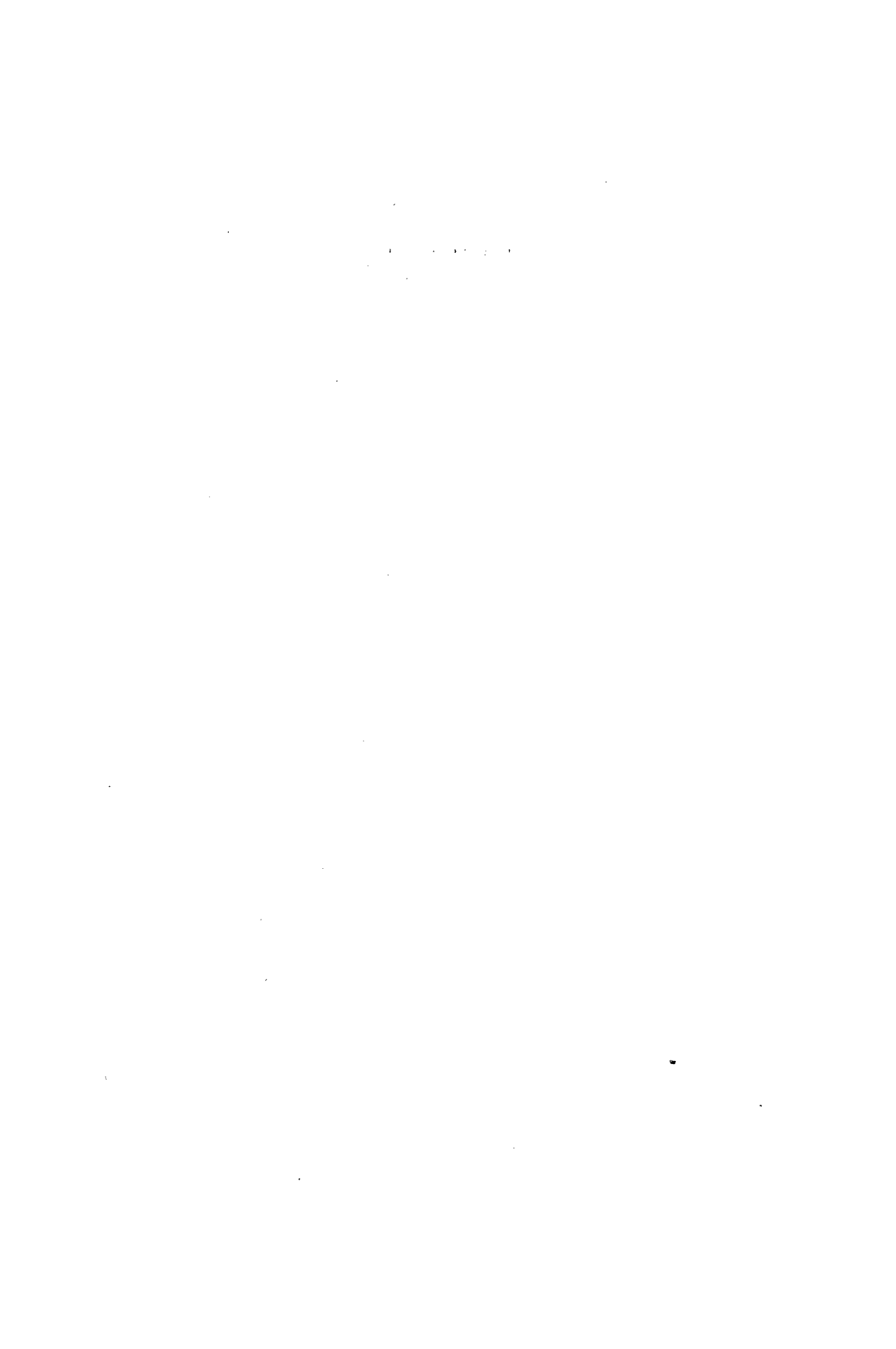
הער זיך צו, אָ, אומרוה מיין,
הער זיך צו און פאַלג מיד.
ס'האָבען לייט גאָר אַלטע, אַלטע,
ס'האָבען לייט גאָר קלוגע, קלוגע,
אַט אזוי געהייסען.

קען מען ניט דערגרייכען
קען מען ניט דערגרייכען,
וואָס מען וויל,
זאָל מען נידריג שלייכען,
אויף דער ערד זיך שלייכען,
און זיין שטיל...

זיי אויך דו קלוג, אומרוה מיין.

卐 卐 卐 卐 卐 卐 卐 卐 卐 卐 卐 卐 卐 卐 卐

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय

1

ניין, ניין! ער קען עס לענגער ניט פערטראָנען,
ער וויל ניט וויינען בלויז און תפילה זאָגען,

ער וויל ניט ווינשען, בענקען בלויז, און גארען,
אַהן אויפהער בעטען, און אָהן ענדע האַרען.

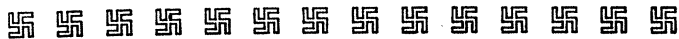
ער וויל איהם זעהן! זיין טרוים וויל זעהן דער דיכטער,
זעהן מיט די אויגען, אויף דער וואַך און ניכטער,

זיין ציון, ס'לאַנד פון העלדען און פראַפעמען,
וואו ס'האַט רבי עקיבא שטאַליז געטרעטען;

און זעהן די הויפט־שטאָדט, וועלכע האָט געזעהען
זיין פאַלק מיט גבורה געגען שונאים שמעהען.

אהין מוז ער! ס'מוז זעהן זיין טרוים דעם בעסטען
דער מזרח־טרוימער, וואָס פערגראַהט אין וועסטען,

אהין מוז ער! דען ס'שמעהען ניט די יאָהרען
ער איז אַ זקן, לאַנג שוין שוואַך געוואָרען.

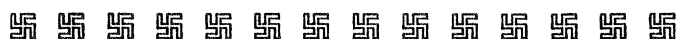
2

און ס'קלייבט אין וועג זיך דער פאָעט.
ער קוקט זיך אויף קיין זאך ניט אום,
פערלאָזט דאָס לאַנד, וואס האָט געגלעט
איהם מיט דער זיידנער האַנד פון רוהם.

פערלאָזט די היים, פערלאָזט די פריינד,
וואָס האָבען איהם אָהן מאָס געליבט,
וואָס האָבען איהם מיט טרויסט געשיינט,
ווען ס'איז זיין הארץ געווען בעטריבט.

פערלאָזט זיין קינד, די איינציג קווייט,
וואס ס'האָט זיין גאָרטען איהם געבראַבט,
זיין ליבעס-גאָרטען, איצט — פערשנייט,
אַמאָל אָבער געבליהט מיט פראַכט.

ס'פערלאָזט אַלצדינג דער אַלטער באַרד,
הערט זיך צו וואָרנונגס שטים ניט צו,
אַנטלויפט ענטשלאָסען, איינגעשפאַרט,
פון היים און לאַנד, פון פריינד און רוה.

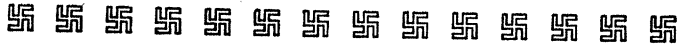
און לאָזט זיך וואַנדערען מיט מוט
דורך לענדער, ימ'ען אומבעקאַנט,
פעריוונגט פון איין פערלאנג און גלוט:
צו ציון, ציון איינציג לאַנד.

3

אויף דעם טונקלען, אויף דעם טיפען
ענדלאָז־ברייטען מעער,
זעהט אַ שיה זיך שיפען, שיפען,
ווינען זיך אהין־אהער.

צו דעם לאַנד פון פורפור־מאַרגען
געהט זי דורך דער נאַכט.
אַלץ איז שטיל, אין שלאָף פערבאַרנען,
אינער אויף דער שיה נאָר וואַכט.

איבער דעם פאַרענטש געבוינען
שטעהט יהודה אויף דעם דעק,
איינגעגראבען זיינע אויגען
אין דער ווייטקייט ווייט אוועק.

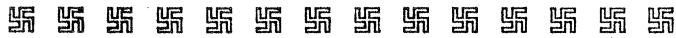
ניט די מורא צוגענומען
האָט ביי איהם די רוה און שלאָף,
אַלע שרעקען מוזען שטומען,
יעדע אַנגסט הערט איצטער אויף.

פול מיט שמחה איז זיין זעלע,
פול מיט פרייד זיין יעדעס גליד.
אין איהם דאכט זיך: עפעס העלע
טענער הערט ער פון א ליד:

דאָס נעהמט אין זיין הארץ זיך פלעכטען
א געזאנג פון לויב און דאנק
צום בעשעפער, דעם גערעכטען,
וואס ערפילט איצט זיין פערלאנג.

ענדליך דאָך ווערט וואָהר זיין שטרעבען,
און זיין טרוים אן אמת ווערט,
באלד, אָט באלד וועט ער דערלעבען
זעהן די איינציגליבע ערד.

ענדליך, ענדליך... הארץ, הער זינגען,
הער דאָך זינגען, טאַנצען אויף,
דען די ברוסט, זי וועט צושפרינגען
פון דער פרייד אַהן ברעג, אַהן סוף.

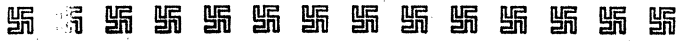
ניט געוואָלט האָט עס אויפהערען!
ווען די זון האָט אויפגעגליהט
האָט בעלויכטען זי דריי מערען:
הימעל, ים און איינס אין מיט.

* * *

אָ, יהודה, טרוימער, דיכטער!
וויכט דאָס אונמעגליכע גאָר?
וויכט אַ לעבן, דערנעהרט אויף טרוימען
ברענגען אויג אויף אויג מיט וואָהר?

הערסט די שטים ניט, וועלכע וואָרענט
זינט דער מענש טרוימט אויף דער ערד:
פאר דעם טרוימער — בלויז זיין חלום,
דאָס — און גאָר ניט מעהר בעשערט?

זעהסט די האַנד ניט פון דעם מזל,
וועלכע שרייבט דאָרט אין דער ווייט:
קינער זאָל ניט וואַגען מאַכען
פון אַ טרוים אַ ווירקליכקייט?...

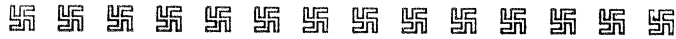
פון לענדער צו לענדער,
דורך טייכען און ימ'ען, —
יהודה הלוי
פאָהרט לאַנג און פאָהרט פיעל.

דער שיקזאל, ער שלידערט
פיעל שטיינער אין וועג איהם,
און שטערט איהם, און לאָזט איהם
ניט גרייכען זיין ציעל.

ער קען ניט גלייך קומען
אהין, וואו עס ציהט איהם,
אויף אומוועגען קרומע
רייזט ער אָהן אן ענד.

ער קומט קיין מצרים,
וואו ס'האַבען די אָבות
ליים פרעה'ן געקנאַטען
מיט זייערע הענד.

ער קומט קיין דמשק
אינ'ם טאָל פון דעם פרת־טייד,

וואו ס'האָט אויפגעלויכטען
דעם פאָלקס מאַרנענישטראַהל.

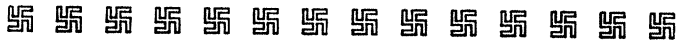
און אומעטום זענען
פיעל ברידער פאַראַנען,
פיעל כבוד און ליבשאַפט
קריגט ער איבעראַל.

נאָר ערגיץ פערבלייבט ער
און ערגיץ פערוויילט ער —
יהודה הלוי
איילט זיך נאָכאַנאַנד.

אָ, גיכער שוין, גיכער,
אָ, לאַזט איהם שוין גרייכען
דאָס ליבע, דאָס טיירע.
דאָס איינציגע לאַנד.

5

פון דעם מערב קומט צו בלאָזען
שטיל א ווינטעל — הערט זיך קאם, —
טיפער, טיפער נעמט זיך לאָזען
אַלץ די זון צום גרויסען ים.

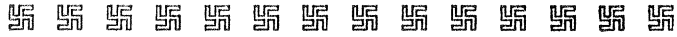
פון דעם ירדן'ס וועל, וואס שטורמען
הערט ניט אויף, ביז מערב־צו,
פון דעם חרמון'ס שנעען־טורמען
ביז די שער בערנ — איז רוה...

אויבען הענגט דער קלאָהרער הימעל,
שטרעקט זיך בלאָה און ווייט און ברייט
און עס דאַכט זיך : אין אַ דרימעל
פאַלט ער גלייך דאָ מידערהייד

מיט אמאָל צינדט זיך אין וועסטען
עפעס ווי אַ צונטער אָן,
נעהמט זיך חוצפה'דיג פערמעסטען
מיט דעם הימעל'ס בלאָהען פּאַהן.

פינועלט אויבען אויס פיגורען,
לויטער פייער, לויטער פלאַם,
קליידט דעם הימעל אין פורפורען
פון דעם ירדן ביז דעם ים...

זון געהט אונטער... ס'נעהמט אַרומעט
זיך דער טאָג מיט שטילער נאַכט...

ווער ליגט דאָרט פּערהילט אין אומעט,
צו דער ערד געבויגט, פּערשמאַכט ?

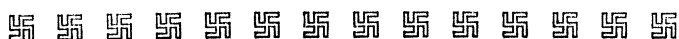
ווער וויל וויינען ניט אויפהערען
וויינט אָהן אויפהער מיין און מיין,
ווער בענעצט מיט הייסע טרעהרען
יעדעס זעמדעל, יעדען שטיין ?

ס'איז הלוי, ס'איז דער זקן,
וועלכער איז פון פרעמדער ווייט
דאָ געקומען אונערשראָקען
זעהן זיין לאַנד... אין אבענד צייט.

6

ניט פון שמחה טרעהרען ניסט ער,
ס'איז זיין גרויסע פרייד צושטערט,
ווי ער קוקט אויף דער פּערוויסמער
זאַמדיגער, פּערלאָזטער ערד !

הייליג לאַנד ! אָ, ווער פּערשעמען
האַט אזוי געקענט דיך שווער ? ...

און זיין הארץ נעהמט קלעמען, קלעמען,
און א טרעהר פליסט נאך א טרעהר...

טוליען צו דער ערד זיך טוט ער,
ווי צו מאמעס ברוסט און שוים,
און ווי צו א טרויער מוטער,
פליסט זיין תפילה היים ארויס:

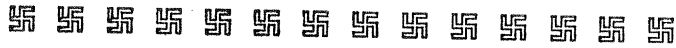
ציון, ציון! וועסט ניט פרעגען
אויף די קינדער דען ביי מיר,
וואס אויף אלע, אלע וועגען
זוכען נאך דעם וועג צו דיר?

וועסט ניט פרעגען, ווי די קינדער
לעבען אין א ים פון צער?...

א, יהודה! אויף געשווינדער,
זעהסט ניט, הערסט ניט דיין געפאהר?

7

בעוואפענט פון פוס ביז דעם קאפ,
ניט קוקענדיג קיינמאל אראפ,

נעריטען אין ווילדען גאלאפ,
אין דאָרט אַן אַראַב ווי אַ וויכער.

עס רייסט זיך דאָס היציגע פערד
פּין גאַלדענעם געשפּאַן, קוים מען הערט,
ווי ס'דיהרט מיט די פּיס אָן די ערד,
עס לויפט און עס יאָגט זיך אַלץ ניכער.

ווי קען עס גאָר ליגען אין זיין
אַ הפּקר'ען ברען-בערואין,
אַ קינד פון די ווילדערניש-זיהן,
צו קוקען אַראָפּ אין זיין רייטען?

ער זעהט ניט דעם אַלטען פּאָעט,
וואָס שיקט צו זיין לאַנד אַ געבעט,
פאר זיך און זיין פּאָלק ווי אַ פּראָפעט
פון לאַנג שוין פּערגאַנגענע צייטען.

ער שרייט צו זיין פּערד ניט אויס : „האַלט!“
ער זעהט ניט די אומעט-געשטאַלט,
וואָס נידריג צום באָדען דאָרט פּאַלט,
און יאָמערט צו אימיצען ביטער.

אַ ציה ביי דעם צאַם ניט ער בלינד...
ווי אַ פּליגעל פון האַסמיגסטען ווינד

הא הא הא הא הא הא הא הא הא הא הא הא הא הא

אריבער דעם גוף שפרייזט געשווינד,
און טויטעט יהודה'ן דער ריטער.

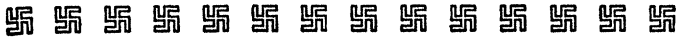
8

מיט א חשך טעמפען שטומען
האָט זיך ס'הייליג לאַנד פּערהילט,
ווען יהודה'ס צונג און גומען
האָט דעם מזל'ס האַנד פּערשטילט.

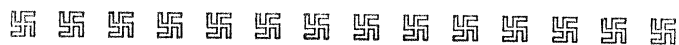
שטיל. נאָר ווי אַ ווייטער בת־קול
האָט געטראַגען זיך פון ווייט:
קיינער זאָל ניט וואַגען מאַכען
פון אַ טרוים אַ ווירקליכקייט.

🔠 🔠 🔠 🔠 אינהאלטס-פערצייכניס 🔠 🔠 🔠 🔠

- 7 ————— אין מיטען יאנואר
- 8 ————— ווינטער נאכט סאָנעט
- 9 ————— רוה
- 10 ————— שוועמלעך
- 12 ————— נאַקטורן
- 13 ————— און זאָג איך
- 14 ————— אָהנונג
- 15 ————— פרייהלינג
- 16 ————— רעגען
- 17 ————— ווי גוט
- 18 ————— כ'געפעל אייך ניט
- 19 ————— מין אינוועל
- 20 ————— דאָס קעניגלייד
- 22 ————— דרייסיג יאָהר
- 24 ————— פראגענט
- 25 ————— אונמאכט
- 26 ————— פאר א רגע
- 27 ————— איינציגע
- 28 ————— איך
- 29 ————— ווידער
- 30 ————— פערווירט

31	קלאנגען
33	לאנגווייליג
34	דער גערוך
34	צו מיר
36	קייטען
38	שא, געדולדיג
41	יואלא
42	דורכ'ן פענסטער
44	ניט היינט
45	מיין קראנץ
46	צו בלוי זיינען מיינע אויגען
48	דער נאכט־נאנג
51	מיין ליעבע
52	כ'ליעב א מידעל
53	אין חלום
54	כ'ערווארט דייך
56	פערגיב!
59	דער כלב
60	זינד
61	אויפ'ן וועג
62	די סטאטוע

67	מיט גלאנציגע בליקען
68	צום האר
69	ניט קוק
70	מאי און יוני
72	אלטע מיידלעך
77	ניו יארק
78	אין גאס
79	באווערי
80	מין שכנה
81	א, שפרייזען, שפרייזען
82	אין קאר
84	שאַמענס
85	ביים וואַקזאַל
86	שטאָרט
89	דער גרינער שטערען
90	שנעע
94	דריי בלומען
97	דער פאלאץ פון דער נאכט
98	פאָהרענדיג
100	אין מיטען ים
102	דער יעסען־טאָנץ

תת תת תת תת תת תת תת תת תת תת תת תת תת תת תת תת

104	-----	די זונה
106	-----	איך ווייס עס איז פארפאלען
108	-----	איך האָב מיר אַ חלום
110	-----	אונפערשטמענדליך
113	-----	יהודה הלוי